

Karel Fořt

Motýli v ohrožení...

Žluťásci prý kamsi zmizeli,
Informují dnešní média,
z nám blízkých Pavlovských vrchů
i jiných míst naší planety
navždy, z našeho života.

Jen politici nám zůstali
jako ochránci horších časů,
plnící si často vlastní kapsu,
v té naší české kotlině...

A z pestrobarevných květů
píjí nektar z darů země,
přelétají z květu na květ.
Mnohdy zaujatě hovoří
o našich potřebách i cílech,
o ochraně práv člověka,
oteplování i přírodě,
základních principech svobody.

Obklopujeme se radostí,
ale i smutkem v nás samých,
vzdycháme štěstím i bolestí,
poznáváme život i krutou smrt.
Žijeme tak, jak člověk umí!

Kol bída – bohatství zároveň.

Upřednostňujeme korupci,
šlapeme po poctivé práci.

Modlím se a jsem docela rád,
že motýli nevedou válku,
jako Čapkovo mloci!

Nejsme v ohrožení motýly,
žijeme jen v ohrožení
strategických a chemických válek,
jaderného nebezpečí,
mezikontinentálních raket,
nových biologických zbraní
i geofyzikálních zkoušek...

Překračujeme své limity
určené našimi zákony,
zohledňujeme jen peníze,
ve všech ekvivalentních formách.

Bojujeme o spravedlnost,
která je často pomíjivá,
neumíme žít přítomností.

Neumíme se již radovat?

Smát a rodit zas - šťastné děti?

Oddělujeme zrno od plev?

Žijeme bez ponaučení,
bez lásky člověka k člověku,
tvorům i floře naší planety.

Nemyslíme dnes na motýly!

Co pro mnohé znamená žlutásek?

Tolik, co náš život - co člověk?

Úžasná budoucnost se ztrácí...
Slušnost uvízla na mělčině
a rozprchla se v širý svět.
Masmédia zachraňují stát,
který jako člověk krvácí
z mnohačetných - vážných ran.
Není vše, co se zlatem třpytí!

Žlutásci obletěli Karpaty,
my lidé obletěli Zemi,
přistáli úspěšně na Měsíc.
Objevujeme nepoznané
i mnohá tajemství vesmíru,
ale vlastní nitro neznáme!

Věřím, že žlutásci nezmizeli,
jen se před námi lidmi ukryli.
Člověk- od nepaměti žije
svojí pevnou lidskou nadějí,
že svět opět bude lepší...
Věřím, věřím v budoucnost,
věřím člověku i motýlům.
Možná, že až příliš naivně...

Štěstí v utajení...

Na dlani dnes srdce nenajdeš,
ni kousíček ostrůvku lásky,
jen škrabošku plnou přetvářek,
magma prýštící žhavé lávy,
oblaka popela a mračna.

Zmizela procítěná slova
s obrazy kladných hrdinů,
kacíři včerejších slavných dnů,
hostie vzkříšení života,
lidsky prostá slova velkých činů...

Hvězdné nebe krásných vzpomínek,
studánka plná živé vody,
úcta k šedinám stáří,
kytička u tryzny zemřelých,
hořící věčné světlo Boží...

Cesta pravdy i odříkání,
obrazy důstojného dějství,
skutečných činů politiků,
ne pro slávu, ne pro peníze,
ale jen pro lidi - pro člověka.

Kam zmizela postila lásky,
bezstarostnost mládí i štěstí?
Ukryla se před námi slova,
Tak prostá: „Miluji tě, mám tě rád!“
Srdce dnes nehledej na dlani.

Pražská nostalgie

Čas od času postávám na Karlově mostě,
dívám se na dům s obrazem Panny Marie,
hlavu plnou myšlenek božského vidění,
fragmentů zašlé doby minulé i dnešní.

Kol řečiště chtivých návštěvníků Prahy,
tajemných příběhů, dávných legend, bájí...
Dýchá na mne zpovzdálí kus nostalgie,
Plna vzpomínek stinných kamských zákoutí...

Čertovka s poklidnou hladinou Vltavy,
pavučiny slávy starých mlýnů Sovových,
vkusně upravený park i strom života,
smutně opuštěný dům Jana Wericha...

Dodnes mne s Kampou spojují vzpomínky
na život uběhlý i minulé lásky,
sopečná magmata vášnivých polibků,
citlivých doteků mé Anděly Anny...

Šeptům přírody i srdci jsem naslouchal,
zvonkům Lorety stále něžně znějícím,
rozechvívající duši i hlas milenců,
jitřící jejich slova o velké lásce...

Svatoborské tajemno...

Majestát hory mrazivým dechem dýchá,
na všechny strany rozhlíží se po kraji,
shlíží do údolí na Anděla Strážce,
k blízké Odolence dole pod námi...

Za jitřního rána spatřit lze tajemství,
ukryté rádo v mlhavých chuchvalcích,
pohřební vůz tažený bílými voly,
jedoucí k léčivému prameni...

Křišťálová tuň pomáhá nemocným.
Sama příroda zve lázeňské hosty
v překrásný kraj i přístav domovský,
dnes oděn v úžasný šat podzimní...

Dávno, co pobyl zde Bedřich Smetana
na jedné ze svých šumavských zastávek,
zahrál na klavír a protancoval boty
s místními děvčaty – až do rána...

Příroda žila barevným podzimem,
večerem uhasínajících červánků,
překrásných vzpomínek i malebných snů,
kdy i majestát hory sklonil svou hlavu...